

[Justitsministeren]

gøre, sådan som jeg fornemmede det i hr. Arne Melchior's indlæg.

Med hensyn til det, hr. Arne Melchior sagde om, at man måske kunne nære bekymring for, om det, myndighederne ønskede, var, at der blev opbygget en pukkel, må jeg klart tage afstand fra det synspunkt. Jeg har udtrykkeligt, også i den udlændingeredegørelse jeg har afgivet til Folketinget, præciseret, at jeg er enig i det synspunkt, at ressourcindsatsen på området skal tilpasses den tilgang, der er af asylansøgere, ikke alene fordi det er en klogere måde at anvende ressourcerne på, men selvfølgelig også ud fra en menneskelig hensyntagen til de pågældende, så derfor må jeg tage afstand fra de betragtninger, hr. Arne Melchior gjorde, hvis de skulle opfattes som en mistænkeliggørelse.

Med hensyn til, om Justitsministeriet skulle administrere de bestemmelser, der er i lovens § 9, stk. 2, nr. 2, og § 9, stk. 2, nr. 4, for restriktivt, vil jeg bare henvise til det antal humanitære opholdstilladelser, der er givet sidste år ikke bare til gruppen af statsløse palæstinensere, men også til andre. Jeg mener ikke, at der er noget belæg for at påstå, at der skulle være tale om en mere restriktiv anvendelse af bestemmelsen, end loven og dens forarbejder lægger op til, hvor der netop tales om et snævert anvendelsesområde. Hvis det, hr. Arne Melchior ønsker, er, at den humanitære opholdstilladelse skal være en gummiparagraf, der bruges til stort set alle dem, der ikke kan opnå flygtningestatus her i landet, synes jeg, at Centrum-Demokraterne skulle fremsætte et lovforslag om det i Folketinget. Jeg gør det ikke, men jeg synes, CD skulle gøre det, for så ville det dog blive en diskussion, der fandt sted på et ordentligt og regelret grundlag.

Hr. Kofod-Svendsen beskrev meget præcist den ulighed, som en særlovgivning kan lægge op til. Jeg var enig i hr. Kofod-Svendsens betragtninger, og jeg er også enig i, at vi nu har talt så meget om sagsbehandlingstiden, at tidspunktet er kommet, hvor vi skal gøre noget ved den. Når jeg har nævnt marts måned som det tidspunkt, hvor regeringen vil fremsætte et lovforslag, er det også en opfølgning af den dagsorden, som et stort flertal af Folketingets partier vedtog for nogle måneder siden, hvor man pålagde regeringen inden 1. april at fremsætte forslag til en samlet politik på hele området.

Derfor er indenrigsministeren og jeg i et tæt samarbejde i fuld gang med at forberede et samlet udspil både vedrørende indvandringspolitiske og udlændingepolitiske spørgsmål, som vi vil præsentere Folketinget for og gerne drøfte med partierne, og som vi forhåbentlig også kan samle et flertal for inden sommerferien.

Der udspandt sig en diskussion om det brev, som jeg modtog fra et flertal af Folketingets partier den 17. september 1991. Når jeg læser det brev, og når jeg så lytter til en række af indlæggene i dag, må jeg sige, at folketingsflertallet unægteligt har skiftet argumentation i løbet af de måneder, der er gået. I den henvendelse, som jeg modtog, opfordrede man mig til med udgangspunkt i reglerne om humanitær opholdstilladelse og forholdene i Libanon at give opholdstilladelse, mens jeg forstår, at det i dag mere er sagsbehandlingsfristerne, som er udgangspunktet.

Fru Elisabeth Arnold nævnte H. Engberg-Pedersens forslag om at se på proceduresystemerne, som jeg selvfølgelig også har læst i Politiken, og jeg synes bestemt, at vi skal lytte til alle gode ideer, selvfølgelig også fra dem, der sidder som medlemmer af Flygtningenævnet og således selv har skoene på. Tanken om, at det skulle være genstand for en privat konsulentundersøgelse, har jeg sagt at det er lidt svært helt at se ideen i, ikke fordi jeg har noget imod private konsulentundersøgelser, men fordi netop kernen i det spørgsmål er jura, politik og retssikkerhed, og det vil sige, det er områder, som er typiske og oplagte for Folketinget og for politikerne at tage stilling til ved hjælp af den ekspertise, som vi selvfølgelig også kan hente, men jeg har svært ved at tro, at et privat firma vil kunne være i stand til at løse de problemer, som vi altså selv igennem lang tid har haft vanskeligheder ved at finde den endelige løsning på.

Fru Dorte Bennedsen har flere gange i dag været inde på de svenske regler og den ordning, man tilsyneladende har haft i Sverige. Jeg kender den heller ikke i detaljen, og jeg vil gerne prøve at fremskaffe yderligere oplysninger til brug for udvalget, og vil blot sige, at det afgørende ikke er, at man fastsætter en regel, hvorefter alle ansøgere, der ikke har fået færdigbehandlet deres ansøgning inden for en 12-måneders-frist, pr. automatik opnår en op-